

Cornelius, v vrsti svojih tovarišev umetniško gotovo najbolj nadarjen, je še v svoji starosti blagroval one lepe dneve: „Kako čist, kako svet je bil smoter, za katerim smo hiteli! Nikdo nas začetkoma ni poznal, nikdo drugi nas ni poučeval, nikdo drugi podpiral, kakor le ljubi Oče v nebesih. Zemeljsko življenje nam je bilo

ničevo. Vsak je globoko čutil, kar poje Michelangelo v svojih krasnih sonetih:

Veggio ben, che della vita sono
Ventura e grazia l'ore ben corte.
(Vidim dobro, da v življenju našem
So sreče in miru le kratke ure) . . .“

(Konec.)

K Jordanu in Mrtvemu morju.

(Spisal dr. Fr. Sedej.)

(Dalje.)

Predno sem pil, pogledal sem dobro na dno kozarcu, ker so v vodi, kakor potopisne knjige pravijo, — pijavke. Neoprezni mohamedani dobé tu večkrat v goltanec pijavko. Tedaj jim dajejo Evropci piti slano vodo (slanico) in jim „zasolijo“ v vrat še udarec, da pijavka kar skoči iz njega. Kdor ne veruje, naj poskusi!

Ta studenec se zove tudi „Studenec apostolov“, ker so tu mimogredoči apostoli iz njega pili, najbrž tudi Kristus.

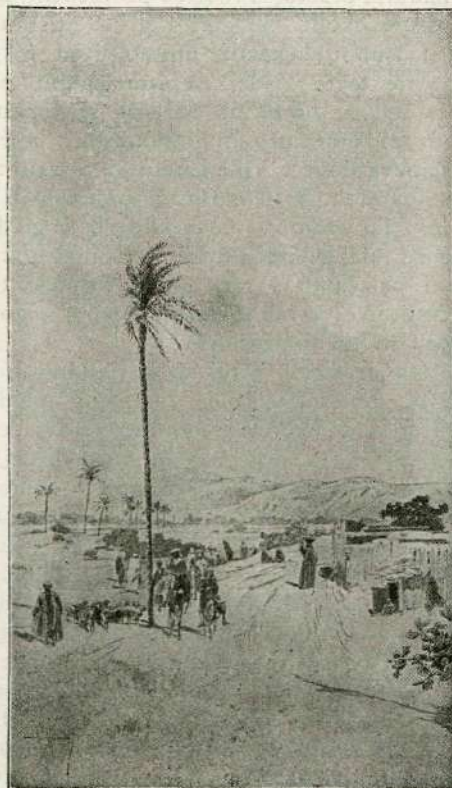
Meni pa je dišala črna kava bolj kakor mlačna voda, zato sem šel v bližnji siromašni hân. Izvrstna turška kava mi ni samo žeje ugasila, marveč tudi omehčala hudi nahod, katerega sem bil nalezal na morju, vozeč se iz Trsta. Plačal sem jo kajpada dvakrat dražje kakor domačini. Saj imajo romarji po mnenju orijentalcev mnogo denarja, drugače bi ne hodili tako daleč.

Cesta se nagiblje vedno nižje skozi golo, ozko dolino, iz katere se nikamor ne vidi. Za 25 minut pridemo do razpotja: na desno se odpira dolina Uadi Džemel, vodeča k turški božji poti in samostanu Nebi Musa, kjer bi bil po (krivem) mnenju mohamedancev „prerok Mojzes“ pokopan.

Čez jedno uro pridemo v vznožje strmega klanca, katerega prst je od železnih snovij vsa rdeča. Stopimo iz vozov ter gremo peš po strmi cesti. Ko pridemo na vrh, zapazimo na levi precëj velik han, imenovan Han el-Hadrûr, t. j. gostilna razbojnikov. Nekateri imenujejo ta hân tudi Hân el-Ahmâr, t. j. rdeči, a ta je nekaj nižje proti jugo-vshodu. Prvi je dobil ime od razbojnikov, ki so tu napadali in morili romarje, drugi pa najbrž od rdečkaste zemlje, ki se tu razgrinja. Že sv. Hijeronim stavlja na ta kraj Izveličarjevo krasno priliko o usmiljenem Samarijanu. (Glej Evzebiju in sv. Hijeronima knjigo „De locis hebraicis“ pod besedo Adomim). Ne dá se sicer dokazati, da bi bile Kristusove prilike povsem zgodovinske,

a posamne njih črtice se vendar naslanjajo na dogodke, ki se ponavljajo v naravi ali v človeškem življenju. Zato je popolnoma verjetno, da je Kristus, govoreč o človeku, ki je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike ter bil od usmiljenega Samarijana spravljen pod streho bližnje gostilne, imel pred očmi te kraje. Tudi dandanes se dogajajo na poti v Jeriho taki slučaj, kakor učé potopisne knjige.

Prišedši pred Hân el-Hadrûr, srečamo starosto beduvinov (šejh) iz Abu Disa, katerega

Pot proti Jerihi.